

LONE DIANA JØRGENSEN

I de voksnes rækker 1

LæseLyst 2

Historien foregår i København i 1961.

"Og dette skal være konfirmandinden til ære, hurra ... Bra-a-vo, bra-a-vo, bravo bravissimo ... Og hun skal leve, hun skal leve, hun skal leve højt hurra. Hurra! Hurra! Den skål, den var bra ... Og gid at hun rigtig længe leve må. Og at hun rigtig mange børn må få!"

Sådan sang de til min konfirmation. Min store familie. Gid at jeg rigtig mange børn måtte få.

Det var pænt af dem at ønske det for mig. De havde nemlig selv mange børn. Og var glade for det. Der hvor jeg kommer fra, var det almindeligt med et hav af unger. Man satte dem bare i verden, sådan, ups! Hov, jeg er gravid. Nå for søren, og hvornår skal du så føde? Det blev der ikke gjort et stort nummer ud af.

Herregud, når folk elskede hinanden, gik de i seng sammen. Somme tider gjorde de det også, selv om de ikke lige netop elskede hinanden. Måske havde de

bare lyst til sex. Det kom der børn ud af. Tit. Det var jo dyrt at beskytte sig dengang. Og lønnen var ikke stor for en arbejder uden uddannelse.

Og kvinderne? De tjente ikke en krone dengang, når de først var blevet gift. De blev hjemmegående husmødre. Passede børn og holdt hus, eller lejlighed skulle jeg vel sige. Ingen i min familie, eller i vores vennekreds, havde eget hus. Eller bil, for den sags skyld. Og ingen drømte om at få det. Det var bare for langt ude. Helt ærligt! Var der bare penge til husleje, sygekasse, lys og gas, kul og koks (om vinteren) – og mad på bordet hver dag, hvad var der så at klage over? Ingenting.

Så vi klagede ikke. Vi sang. Hver eneste gang der var familiefest, brugte vi stemmebåndene flittigt. Vi sang lejlighedssange. Skålsange. Og vi sang: "Rundesang, rundesang, Ib, han synger den næste sang".

Ib var min storebror. Han valgte altid en sømandsang. Måske: "Der var engang en sømand, der skulle til søs" ... og så videre. Han havde nemlig været sømand, før han blev gift og fik børn. Nu var han havnearbejder. Men han længtes altid efter havet. Ligesom min far.

Min far kom til verden på Fyn. I 1897. Han var kun

en stor knægt, da han blev sendt ud at tjene på en gård. Men så snart han kunne se sit snit til det, stak han til søs. Farvel Dannevang. I mellemtiden blev hans forældre skilt. Hans far flyttede til Nørrebro i København og blev nabo til en dame med en datter. Den datter blev senere mor til mig.

Min far besøgte jo sin far en gang imellem. Og så traf han min mor. I opgangen. Hun havde langt rødt hår, fint flettet. Mælkevid hud drysset med fregner. Og hun var tynd som et græsstrå. Det var børn dengang. I hvert fald i arbejder-kvartererne. Da de mødtes første gang, var min mor omkring tretten år. Min far trak hende i fletningerne og sagde:

"Hyp, lille Lotte!"

"Lille Lotte" hvæsed, slog med nakken og smækkede døren lige i synet på ham.

Tre år senere, i 1922, inviterede min far hende i biografen. På afbud. Han havde en billet i overskud. "Ellers tak," sagde hun iskoldt, efter hvad hun senere fortalte mig. Han var ikke hendes type. Langbenet, allerede halvskaldet. Tykke læber som en neger-høvding. Alt, alt for store strit-ører. Hænder som skovle. Ikke lige hendes drømme-mand. Når hun engang skulle giftes, skulle det være med en mand, der lignede